

pegede, § 180 i den almindelige borgerlige Straffelov af 1866. Vi have peget derpaa ved at foreslaa, at denne Paragraf i Straffeloven bliver ophævet. Vi have ikke kunnet nøjes med, saaledes som den ærede Ordfører henstiller til os, at foreslaa ophævet de tre Ord: „mod Politiets Advarsel“. I det Øjeblik, vi gjorde det, maatte vi nemlig ogsaa klare os, hvilke Konsekvenser det vilde have, og det tror jeg overhovedet er Hovedmanglen i det Forslag, som er stillet af det relative Flertal i Udvalget, at det ærede Flertal meget lidt har gennemtænkt, hvilke Konsekvenser dets Forslag vilde have. Jeg siger, at vi maa tænke paa disse Konsekvenser, og der kunde da ikke være saa syndelig megen Tvivl om, at naar Straffelovens § 180 kom til at lyde saaledes: „Fruentimmer, som søge Erhverv ved Utugt, straffes med Fængsel“, vilde det have meget uhyggelige Konsekvenser. Den Dag, en saadan Lovbestemmelse traadte i Kraft, vilde det jo sige, at Politiet fik Ordre til at forfølge Utugt som Erhverv som enhver anden Forbrydelse, f. Eks. Tyveri osv., og det vilde altsaa sige, at der vilde blive anstillet en Skøgejagt i København. Det vilde jo ikke være syndelig vanstelig at fange disse Kvinder, da Politiet i Forvejen har dem opstretene eller har dem internerede i sine egne Huse. Til en Begyndelse vilde Politiet maaste faa fat i disse 1,000 Kvinder — jeg tror nok, det er 1,000 — der findes i København for Tiden, og man vilde da øjeblikkelig være nødt til at jætte dem i Fængsel. I Løbet af nogle faa Uger maatte der stafes Plads i Fængslerne til disse 1,000 Kvinder, og det forekommer os dog at være en lidet tiltalende Konsekvens af en Lovbestemmelse, der her blev vedtagen. Naar, man kan naturligtvis ud fra det Standpunkt, hvorpaa den ærede Ordfører stiller sig, sige, at det er ikke andet end, hvad de fortjente; de faa kun, hvad dem tilkommer, og derfor maa vi bevilge Penge til disse Fængsler — jeg antager ikke, at den ærede Ordfører vil forlange, at Københavns Kommune skal rejse Fængsler til alle disse Kvinder og staffe Plads til dem. Jeg antager altsaa, at vi maa ind paa at bevilge en hel Række Fængsler. Det var nu den ene Konsekvens. Den næste er: Hvorledes vilde Situationen blive, naar man havde faaet disse 1,000 Kvinder sat i Fængsel? Tror man derved at have faaet udryddet Mændenes Drift? Jeg tror det i alt Fald ikke. Det forekommer mig, at den ærede Ordfører altid taler, som om man, naar man ved en Lovbestemmelse havde ophævet den offentlige Prostitution, saa tillige havde ophævet de fysiologiske Grunde til denne Pro-

stitution (Ordføreren [Tang]: Det har jeg aldrig sagt!) Jeg siger ikke, at den ærede Ordfører har sagt det; jeg siger, at det forekommer mig, at den ærede Ordfører al Tid gaar ud her fra. (Ordføreren: Det er en fejl Opfattelse). Det er en fejl Opfattelse, det aabner altsaa en vis Udsigt til, at vi endnu en Gang kunne komme til en Forstaelse — vi have jo i Udvalget, som Udvalgsmedlemmerne ville vide, et Øjeblik været meget nær ved at komme til en Forstaelse paa det af mig foreslaaede Grundlag. Jeg skal derpaa pege paa den anden Konsekvens. I det Øjeblik man nemlig ikke ved en Lovbestemmelse kan udrydde Mændenes Drift, ser jeg ikke rettere end, at efter at denne Skøgejagt, den første Skøgejagt, er bleven udført med Held, og tusinde Kvinder ere blevne internerede i Fængsler, vil der begynde en anden mere uhyggelig Jagt, ikke fra Politiets Side, men fra de ikke tusinde, men maaste ti tusinde og flere Mænd i København, der tidligere have søgt til disse Kvinder. De ville søge sig ny Ofre og ville ganske sikkert ogsaa finde disse Ofre. Der vil da begynde en Kvindejagt, som er af en langt uhyggeligere Karakter endnu end den, der for Øjeblikket foregaar, og som vil føre til, at Tusinder af Kvinder i Hovedstaden i den følgende Tid ville falde og falde hen til denne Last. Jeg siger, det er særlig denne sidste Konsekvens, der for mig er i højeste Grad affrækkende, og hvorfor jeg aldeles ikke kan gaa ind paa den Henstilling, den ærede Ordfører gjorde til mig om at stryge disse 3 Ord, men som nøder os til, hvis vi virkelig for Alvor ville hæve Prostitutionen som offentlig, hvis vi ville hæve det Politistempel, den Autorisation, eller hvad man vil kalde det, som Lovgivningen og Politiet hidtil have givet den, ogsaa at hæve Straffen, og med Straffen at hæve Politiets Indgriben i denne Sag, i det mindste saa længe den holder sig inden for fire Vægge. Det er derfor, vi have foreslaaet Straffelovens § 180 ophævet; i Virkeligheden er det kun derved, man kommer den offentlige Prostitution til Rws. Men jeg vil samtidig værgemig imod, at det Mindretal, hvortil jeg hører, skulde i mindste Maade have ment, at dermed var gjort, hvad der, enten fra Lovgivningsmagtens eller fra de offentlige Myndigheders Side skulde gores over for denne Sag.

Men jeg staar der ved det, jeg før nævnedes. Jeg tror ikke, at et Folketingsudvalg er i Stand til at opstille en helt ny Lovgivning paa dette Omraade, og i hvert Tilfælde føler jeg mig overbevist om, at det Udvalg, som var nedsat om det Forslag,